

Månedens ord

Mere end vi magter

Vor Herre Jesus siger til os – (lad os lytte hertil på årets første dag!) – : »Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen« (Matt. 5,48).

Her har vi kristenlivets idé, Guds tanke med det – skal vi kalde det idealet?

Det er jo mere, end vi magter!

Ja, ideen, idealet, Guds tanke med livet ligger indenfor det område, vi betegner som »uoverkommeligt«!

Bjergprædikenen

Jesus ord i bjergprædikenen har altid voldt kristenheden vanskeligheder.

Nogle vil helst af med denne prædiken. De hævder derfor, at den slet ikke angår nådens husholdning, men sigter på den tid, da Guds rige synligt er oprettet. Vi behøver altså i virkeligheden ikke at læse bjergprædikenen! Det er mig ufatteligt, at nogen har mod til at lære andre noget sådant. Er det ikke at gøre sig til Herre over Jesu ord?

Andre hævder, at bjergprædikenen har til hensigt at sonderknuse os og overbevise os om synd. Dette kan ikke afvises, men det fremgår af Jesu ord, at han vil, at vi gør, hvad han siger i denne prædiken (Matt. 7,24). Bjergprædikenen skal ikke blot høres, men gøres!

Men det er jo uoverkommeligt – det er mere, end vi magter! Ja, men at det er uoverkommeligt er ikke ensbetydende med, at det er ugørligt! Kristenlivet er mere, end vi magter, men ikke dermed ugørligt!

Fuldkomne

Apostelen Paulus anser enhver, der er født på ny af vand og Ånd, som fuldkommen (Fil. 3,15). Guds Ånd bor i ham – Guds kærlighed er udøst i hans hjerte – han ejer det evige liv – han er en ny skabning, skabt i Kristi billede – han er ikke under lovens magt, men under nådens og lydighedens – han lever et helt nyt liv – et liv, der lå ganske uden for hans egne muligheder – et liv, han aldrig magtede selv at omdanne sig til – et liv i Kristus, i Ånden, i den himmelske verden, højt over magterne og myndighederne.

Bjergprædikenen er ikke noget overraskende eller sensationelt for dette nye liv – tværtimod er den indskrevet i det som dets væsen og særpræg.

Apostelen levede selv dette liv og opfordrer os til at være hans efterfølgere (Fil. 3,17). Det, Gud anser som fuldkommen, har sin kilde i Ham. Livet i Kristus har sit udspring i Gud. Derfor siger Han:

»Bliv i mig!«

Når vi glemmer det, har vi kun det, som vi selv magter. Da ser bjergprædiken naturligvis uoverkommelig ud, thi den magter ingen af os. Men bliver vi i Kristus, da er Han vort liv – det liv, som er eet med bjergprædikens Ånd.

Da er bjergprædikenen *evangelium, glædesbudskab!* Thi det er en stor glæde og stor befrielse ikke at hade sin fjende, men at velsigne ham – ikke at bekymre sig om mad og klæder – ikke at lukke hjertet op for vrede, irritation, ondskab og mørke, men at forblive i tro, håb og kærlighed og således være »over« enhver situation, fordi Kristus, vort liv, er over den!

Sådan er det evige liv – og det er vel det liv, vi lever i dag!

Grænsen

Hvor går grænsen for livet i Ånden, det evige liv? Der er ingen grænse. Det tilgiver 70 gange 7 på samme dag – og gør det med glæde! Det skyldes, at dets egen rigdom er udtømmelig. Alt hører os til!

Går der ingen grænse for *arbejdsindsatsen*? Jo, men den skal vi ikke selv stille.

Hvis vi synker ned til selv at sætte grænsen for, hvad vi kan overkomme, vil vi uvilkårligt sætte den indenfor, hvad vi har kræfter til. Men der sætter Guds Ånd ikke grænsen. Han flytter den gerne over i, hvad der forekommer os uoverkommeligt.

Det overkommelige er det kødelige menneskes sfære – men det uoverkommelige er troens sfære. At begrænse sin indsats til det, man magter, kan enhver. Det kræver hverken tro eller troslydighed.

Men spørger vi: »Hvad vil du, Herre, at jeg skal gøre?« da leder Guds Ånd os ofte til noget, der kun kan gøres i troens lydighed – altså til en indsats, der kun kan gøres i den evige Ånds kraft.

»Som din dag er, skal også din styrke være!« Bestemmer du selv, hvordan den skal være, kan du nøjes med din egen styrke, som gerne tager af, som årene går. Lader du Gud bestemme, hvordan din dag skal være, får du del i den kraft, som oprejste Jesus fra de døde.

Gode dage

Kun Gud er god. Og kun dage i hans vilje og i hans Ånd er gode dage. Gud gør godt. Det gør også han/hun, der gør Guds vilje i kærlighedens og sandhedens glade Ånd.

Vi skal imidlertid ikke tænke for me-

get på gode dage, thi vort liv er koncentreret om *i dag* – lad *i dag* være en god dag i evangelisk betydning – så bliver i morgen det sikkert også – men det skal du ikke bekymre dig om!

En god dag er ikke ensbetydende med en dag fri for plager af den ene eller anden art – en god dag, altså *i dag*, er en dag, da du er »over« disse plager – og de ikke »over« dig.

Hver dag har nok i sin plage (Matt. 6,34). Se det i øjnene! Men se også, at »Gud har magt til i rigt mål at give dig al nåde, så du altid og under alle forhold har alt, hvad du trænger til, og *rigeligt* til al god gerning« (2. Kor. 9,8).

Ordet »nok« beskriver dagens plage – ordet »rigeligt« beskriver, hvorledes Gud udruster dig til at mestre dagens plage!

Det griber troen, thi troen trives ikke indenfor det overkommelige, men indenfor det »uoverkommelige«. Her får den nye kræfter. Her er den glad under bedrøvelse – stærk i svaghed – rig i fattigdom.

Fanatisme?

Fanatisme og tros-lydighed er hinandens modsætninger, men udgives ofte for at være det samme.

En fanatiker vælger selv det, der ser voveligt og uoverkommeligt ud, og sætter Gud stolen for døren, idet han forlanger, at Gud skal bekræfte hans fanatiske foretagende med tegn og undere. Djævelen ville gerne lede Jesus ud i fanatisme (Matt. 4,6).

Et Guds barn er ydmyg af hjertet. Han ønsker ikke at blive hverken berømmet eller beundret. Han søger ikke det opsigtsvækkende, men er tilfreds med de kår, Gud har anbragt ham i. Men just i det, der udadtil er som alt andet, lader han Guds Ånd råde, så at hans reaktioner svarer til bjergprædikenen, og hans arbejdsindsats gennemføres til Guds ære, også når det urimelige kræves af ham. Hans liv er skjult med Kristus i Gud, men bærer megen frugt, fordi bjergprædikens Ånd fylder det.

Fuldkomment?

Guds igenfødte nylevende skare er fuldkommen – hver eneste af dem er fuldkommen, fordi Kristus er hans/hendes liv.

Nogle er det som spæde børn i Kristus – andre som unge – andre som ældre og modne.

Det fuldkomne er altså ikke fuldkomment eller fuldendt. Nej, det er i stadig udvikling og vækst.

Undervejs kan det ske, at et Guds barn falder – han bliver måske godt gal i hovedet og skælder en anden ud med ord, som Ånden bedrøves over.

Sig nu ikke: »Det bliver aldrig anderledes med mig. Bjergprædikenen dømmer mig – og jeg er lykkelig for syndernes forladelse – men bjergprædikenen kommer jeg aldrig til at leve ud i min hverdag!«

Sig hellere: »Tak, Herre Jesus, at du ikke opgiver mig, men fuldender det gode

værk, du er begyndt i mig!« Lad ikke den skeptiske, humane ånd få overtaget, thi den underminerer troen og indretter tilværelsen i overensstemmelse med det »humane«, d.v.s. det overkommelige, hvor man viser forståelse for, at der er plads til nederlag på nederlag i livet.

Guds Ånd er troens Ånd. Den rejser den faldne helt op og trykker ham/hende endnu tættere til Herren Jesus.

Så fortsætter troens gode strid, hvor

sandheden råder uden at lade konsekvensen blive skepsis og resignation – men hvor konsekvensen tværtimod er, at Kristus vinder skikkelse i sit barn.

Så er dagen *i dag* god, thi den tilhører Gud, der er god, og jeg tilhører Gud, der er god, og lader hans gode vilje ske!

Åndelig rigdom og åndelig fare

Vi lærer meget af *Israels* folks historie, som er skrevet til advarsel for os. Der er imidlertid et advarselslys, som mange af os ikke er opmærksomme på. Når vi føler os åndeligt rige, lyser dette skilt: »Fare på færde! Kør forsigtigt!«

Vi vidste alle, at *økonomisk* rigdom er farlig, men at *åndelig* rigdom også er det, tænker vi ikke over – den kan da kun være et gode!

Gud havde betroet sit folk umådeligt store åndelige skatte, bl.a. sit ord med alle dets herlige forjættelser, med loven og pagten, med Gudstjenesten og ofrene, med profetierne og evighedsperspektivet, med 150 vidunderlige salmer, med de vægtigste ordsprog og formaninger, med lys over skabelsen og skabningen fra det mindste kryb til stjernernes vælde, kort sagt: en udtømmelig rigdom af åbenbaring og lys.

Nu er vi, der hører vor Herre Jesus til, Guds folk – et folk, som har fået *endnu mere* givet. Det ved vi alle.

Kan der virkelig være fare forbundet med at eje så stor en åndelig rigdom – en rigdom, som *Gud har givet os*?

Israel

Israels folk var ikke tilstrækkeligt opmærksom på, at den, som har fået meget betroet, af ham skal der kræves meget. De tilegnede sig Guds store gave uden at komme ind under dens forpligtelser.

De tilegnede sig gaven på en sådan måde, at dens guddommelighed blev svækket deraf for efterhånden helt at forsvinde.

De tog imod den uden at føle dens vægt. Når man gør det, bliver man ikke lille, men stor af at få så meget af Gud – stærk, ikke svag – sikker, ikke bævende – og man får en falsk tryghed.

Der var mange nidkære israelitter, der havde den største respekt for Guds gave, Guds ord, men som alligevel ikke blev andet end *skriftkloge*. Deres ulykke var, at de havde greb om Ordet, men Ordet havde ikke greb om dem. De kendte Guds ord i dets mindste detaljer som analytikere, der

sætter sig ind både i Skriftens enkeltudsagn og i dens sammenhæng – og dog kendte de den slet ikke. *De* behandlede Skriften uden at *lade sig behandle* af den.

Lykkeligvis var der i Israel nogle undtagelser i hvert slægtled, nogle, der bævede for Guds ord og som lod det tale personligt til dem. De blev ikke stolte eller kloge eller selvsikre, men bittesmå – den overvældende gave gav dem en sønderbrudt ånd, ja et sønderknust hjerte og bevarede dem igennem den åndelige rigdoms mange skjulte farer. Hos dem mistede Ordet ikke sin guddommelighed og kom ikke i menneskehænder, men forblev i Guds hænder!

Guds folk

Vi sætter alle Guds ord højt – spørgsmålet er imidlertid, om vi sætter det højt nok.

Der er udgivet forskellige bøger med svar på bibelske spørgsmål. Det er muligt, de har en vis betydning, men mon den er særlig stor? Når man har læst svarene, er man så kommet nærmere Jesu hjerte og sindelag – har man taget nye skridt på efterfølgelsens vej – eller er man bare blevet mere skriftklog?

Ligesom der findes en stor interesse for kristendom, og det af mange præster anses for noget positivt, således findes der dybt inde i Guds menighed megen interesse for Guds ord – eller for bestemte dele af det – og det anses også for noget positivt.

Men mon det ikke snarere er farligt for Guds-forholdet? Er Gud interessant? Taler Han til os for at virke interessant eller for at rejse interessante spørgsmål?

Gud er alt andet end interessant. Han er hellig – og det har ingen af os nogen større interesse i. Han er forfærdelig – og hvem har interesse heri?

Hans kærlighed er heller ikke interessant – men hellig og forfærdelig! Idet han åbenbarer den for os, ser han så umenneskelig ussel ud, at det er alt andet end interessant – hvem har nogensomhelst interesse i en korsfæstet mand i usigelig

smerte?

Det er Ham, der taler igennem Bibelen, thi Han er Ordet! Kun hvis vi hører *Ham*, hører vi Ordet rigtigt. Så er Ordet ikke genstand for vor interesse, men vi er genstand for, hvad Han siger til os.

Det alene kan bevare os fra at gå åndeligt i stå eller gå til grunde med al den åndelige rigdom, der er skænket os.

Hvis det er Ham, vi dagligt lytter til, forvandles vor tros-vished aldrig til sikkerhed, så vi slummer ind i den falske tryghed. Han har jo noget at sige mig i dag!

Han lader os forstå, at vi kun forvalter vor åndelige rigdom ret, når den sætter os i stand til at kunne mere, end vi ellers kan. Den er mere end en besiddelse – den er en kraft. Kun hvis vi forvalter den som kraft (og ikke blot som ord), bevarer vi den som en åndelig, guddommelig rigdom.

Ordet »bibelstudium« kan misforstås. Det gør Guds ord til genstand for vort studium. Det skaber altså skriftkloge.

Det er ganske vist et udtryk for, at vi sætter Guds ord højt – men det er ikke dermed givet, at vi sætter det højt nok.

Maria satte det højt – hun satte sig ved Herrens fødder og lyttede til hans tale. Hun blev aldrig en skriftklog, men hun kendte og forstod Herren bedre end alle andre. Og det viste hun ikke ved at få det sidste ord i nogen diskussion om den rette forståelse af et Bibelvers, men i gerning. Se hende komme med den kostbare salve – se hende »ødsle« den på Herren!

Ordet er kun vort på rette måde, når det sætter Jesu præg på os, og det viser sig i gerning.

Korinterne

De var ligesom vi blevet åndeligt rige på alt (1. Kor. 1,3) – der fattedes dem intet.

Og dog var de blevet sølle. De var, skønt åndeligt rige, kødelige mennesker, der førte retssag for verdslige domstole for at få deres »ret«.

Men så lød kapitel 13 i Første Korinterbrev til dem – og vi må håbe, at de hørte det – virkelig hørte det – thi så fik

de noget andet at tænke på end deres ret, deres fordele, deres bekvemmelighed, o.s.v.

Det ord er Herrens tale. Her åbner Han sit hjerte, for at vi kan drages ind til Ham og få del i Hans hjertelag og sindelag. Kun i det bevarer vor tro og vor gerning sin betydning – det vil altså sige, at kun i den kærlighed, som vi der møder, bevares vi fra vor åndelige rigdoms skjulte fare. Det var derfor, *N. P. Wetterlund* læste 1. Kor. 13 en gang om måneden!

Der var betroet korinterne såre meget – der skulle følgelig kræves meget af dem. Det, der skulle kræves af dem, står skrevet netop i kap.13!

Ganske det samme med os.

Er det muligt?

Men at leve 1. Kor. 13 er mere, end vi magter. Ja, det er ganske som med bjergprædikenen (se den første artikel).

Det nytter ikke med blot at interessere sig for Guds herlige ord – det gælder om at »indoptage« det og dets Ånd i sit hjerte hver dag, thi da skænker det, hvad det taler om – og da bliver det ugørlige gørligt til usigelig glæde tillige med dyb ydmygelse under Herrens vældige hånd!

Da lyder Guds ord anderledes, når vi udtaler det, thi da citerer vi det ikke som skriftkloge. Det lyder ikke fra os som

noget, vi selvfølgelig kender og kan, men som et ord, der er langt herligere end jeg, som udsiger det – altså som et ord, der har grebet mig – og ikke som et ord, jeg har i mit greb!

Meget er os givet – såre meget – meget mere, end Gud gav Israels folk!

Sandelig skal der kræves meget af os!

Tænk på det ved det nye års begyndelse!

Og sæt så Guds ord så højt, at det hver dag forbliver *Guds* ord, der skaber i dig, hvad det vil – altså *hvad Gud vil* – og fører dig den vej, *Gud vil* – så du tilhører Ordet, d.v.s. *tilhører Gud* som hans ejendom og derfor glad lader Ham råde!